

АНАТОЛИЙ ДНЕПРОВ

ИНТЕРВЮ С РЕГУЛИРОВЧИК

Превод от руски: Донка Станкова, 1985

chitanka.info

— Почакайте малко.
— Да, моля.
— Вие минахте на червена светлина.
— Извинете, аз съм далтонист. За мен цветовете нямат разлика.
— Но все пак виждате светлина, нали?
— Разбира се.
— В такъв случай сигурно сте забелязали, че е запалена горната светлина, значи червената.
— Това е съвсем логично. Но...
— Какво?
— Там е работата, че аз, как да ви обясня, често бъркам горната светлина с долната.
— Вие нещо увъртате.
Регулировчикът написа квитанция за глобата.
— Вие някога поглеждали ли сте матовото стъкло на фотоапарата?
— А вие как мислите?
— Изображението там е обърнато.
— Това го знае всеки ученик.
— Човешкото око е леща.
Регулировчикът наостри уши.
— Е, и какво?
— В окото изображението също е обърнато.
— Да, но...
— Ама нали окото е леща?
— Така е...
Регулировчикът повъртя неуверено молива...
— Тогава не е ясно...
— Точно там е работата... При повечето хора, тоест почти при всички обърнатото изображение се преобръща в мозъка още веднъж.
— Да се чудиш просто. Наистина изображението трябва да бъде обърнато...
— Ами че при мене е тъкмо такава. Обърнато.
Регулировчикът занемя с отворена уста.
— Значи вие виждате всичко...
— Да. Бъдете така добър, да не настъпите с обувката си лицето ми.

Регулировчикът направи крачка встрани.

— За вас значи аз...

— Да, вие стоите с краката нагоре.

— Боже милостиви, ама че нещастие!

— Ни най-малко, свикнал съм.

Регулировчикът се замисли, после се усмихна лукаво.

— Измислихте всичко това, приятелю, за да не платите глоба!

— Но нали окото е леща?

Регулировчикът пак се замисли.

— Вижте какво. Елате с мен, нека началството се оправя!

Тръгнаха. Изведнъж регулировчикът се спря.

— А не ви ли е трудно да се движите с такова зрение?

— Как да ви кажа, омръзна ми да гледам крака горе. И пътя горе.

От това ме заболява врата.

Началникът изслуша регулировчика, който му докладваше шепнешком.

— Глупости. Такова нещо е невъзможно. Я ми кажете къде е главата ми?

— Ей там, долу.

— Нищо подобно, вие самият показвате с пръст горе!

— За вас това е горе, а за мен — долу.

— Хмм. Значи на вас ви се струва, че вървите с краката нагоре?

— Не. На вас ви се струва, че ходите с главата нагоре. При мен всичко е нормално според учебника по физика.

— Слушайте! Ако ви повярва човек, то тогава вие сте изключение от правилото.

— Нищо подобно, вие сте изключение от правилото. Господи, обувките ви пак са до лицето ми. Моля ви...

— Добре, ще се отместя... Всеки ден си лъскам обувките. Още един въпрос. Как пиете и ядете?

— Как ли? Обикновено, както всички. Пия от чаша, ям с лъжица.

Началникът се зарадва много.

— Ако всичко е така, както го разправяте, тогава течността щеше да се излива покрай устата ви!

— Ех и вие! Извинете, но тогава на вас не ви е познат законът за притеглянето.

— А именно?

— Течността никога не може да се излее поради своето тегло.

— И според вас къде се притегля тя?

— Ето там, горе.

— Вие отново показвате долу!

— Нали ви обясних вече...

— Ах, да.

Началникът беше съобразителен, образован човек. Той извади от джоба си вестник.

— Я прочетете какво пише тук?

— „Гнедносерок яишан емхиломоп еин“...

— Вие четете от долния десен ъгъл отдясно наляво горе?

— А как другояче?

— И ясно ли ви е всичко това?

— Разбира се. Моят мозък веднага обръща текста както трябва.

— Зрението не обръща, а текста обръща. Странно.

— Няма нищо странно. Може би това е нещо като компенсация за моята физическа нормалност.

— Вие смятате това за нормално — да виждате всичко обратно?

— Пак ви повтарям, тъкмо това е нормално. А не както виждат останалите...

— Значи според вас ние сме ненормални. Но нали ние сме болшинство!

— Е, това още не е аргумент...

Регулировчикът зададе въпроса, който го измъчваше.

— Кажете ми не сте ли се опитвали да се приспособите към всички...

— Какво имате предвид?

— Ами вашето „долу“ да стане „горе“ и така нататък?

— О, разбира се, не ще и дума. Когато бях млад.

— И какво правихте тогава?

— Занимавах се с акробатика. Упражнявах се да ходя на ръце. Извинете, обувките ви пак ме...

Началникът и регулировчикът замълчаха.

После регулировчикът каза:

— Аз ще ви поизпратя. Внимателно, тук при нас горе, тоест за вас това е долу, има полилей. Доста е дълъг. Да не го закачите с краката си. Изобщо много странен случай... Хм, какво виждате, когато вървите

сега с мен? Ах, вие вече говорихте за това. Обувки. Знаете ли, между
впрочем аз пиша дисертация. Бихте ли ми разрешили някой път да
намина към вас? Просто да си поговорим по-подробно...

— Защо не, заповядайте. Запишете си адреса ми.

— А как да ви намеря по-лесно?

— Живея в седем етажна сграда, на последния етаж. По-добре
влезте откъм покрива, през втория прозорец откъм десния ъгъл...

Регулировчикът се изгуби в тъмнината...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.